

Tsjernelsje

Voorwoord

Wat is afscheid nemen toch moeilijk, vooral na een lange en intensieve periode van tijdelijke gezinsuitbreiding. Toch was het onvermijdelijk. De tijd is omgevlogen!

Het is ook weer fijn dat de kinderen hun ouders en familie weer mogen ontmoeten. Daar horen ze immers thuis!
Laten we voor hen blijven bidden.

Dit zal het laatste Tsjernelsje zijn! We vonden het leuk om te doen en mooi om op deze wijze een bijdrage te leveren aan het project.

We bedanken iedereen die op welke wijze dan ook hebben geholpen om de uitgaven mogelijk te maken. Speciale dank aan Ina van Laar die elke keer voor de kopieën zorgde.

Dit laatste Tsjernelsje staat vooral in het teken van de terugreis. We wensen u voor de laatste keer veel leesplezier toe.

Wilma & Mijndert

Agenda (D.V.)

19 mei gastouderavond

In dit nummer :

Voorwoord	1
Afscheidmiddag	2,3
Reisverslag deel 1	4,5,6
Reisverslag deel 2	7,8,9
Wist u dat	9
Psalm 121:4	10

Afscheidmiddag

De Afscheidsmiddag is erg leuk spontaan en goed verlopen.

Best naar het is zo dubbel je zou wel willen dat je gasten nog weken konden blijven maar je beseft dat dan er ook een keer een afscheid zou zijn dus is het goed dat ze vanavond vertrekken richting Moedertje Rusland.

Het was een leuke middag en Ina Tamerus zorgde voor een leuke act als Clown samen met haar vriendin, de kinderen hebben genoten en stiekem de volwassenen ook.

Gezellig spelletjes hebben de kinderen gedaan en ook nog met iedereen gegeten, was erg lekker er was broodjes en saté en salades, kroketjes frikandellen en saus dus genoeg weer voor ieder, die wat trek zou hebben die middag!!

Officiële gedeelte was netjes en goed en ja de kinderen zongen voor ons en er waren wat leuke toneelstukjes door de kinderen opgevoerd met hulp van de Tolk Ludmilla.

Verder was het weer prachtig zodat er ook buiten volop gespeeld werd, en foto's gemaakt.

Ik denk dat iedereen supertevreden naar huis is gegaan en nog 2 daagjes is gaan genieten van het Gastkind!!

Ik wens de kinderen en de begeleiders en ieder die er ook maar bij betrokken was en is alle goeds toen en wel thuis!!!!

Dat de roodgroene vlag veel zal wapperen Leve Belarus!!! en ja hoera voor Rood Wit en Blauw

Groetjes Marijn, Adriana, Frank en Selena van Ledden

We zullen Vlad missen in ons gezin, maar niet in ons hart!!!

Reisverslag deel 1

Maandag 26 april

Het blijft moeilijk om iets wat je in zeven weken hebt opgebouwd, los te laten. Zowel buiten als binnen de bus is dat duidelijk te zien. De tranen vloeien rijkelijk.

Maar is dat niet een goed teken?! Het geeft toch iets aan van hoe de banden zijn tussen onze Wit-Russische vrienden en de gastgezinnen. Hoe vaak hebben we niet gehoord hoe goed dit project verloopt?! We mogen over het algemeen terugkijken naar een fantastische periode.

Om even terug te komen op de emoties in de bus. In het begin gaan we bij enkele kinderen zitten om de kinderen te troosten en te steunen. Het is aandoenlijk om te zien wat een kind een verdriet kan hebben. Menige traan valt op een fotoboekje die de kinderen op dat moment in hun hand hebben liggen. Pas tegen Apeldoorn worden de laatste snikken onderdrukt, maar daarna is het ook echt over. Er verschijnen steeds meer spelletjes en ook wordt er weer gestoeid en gelachen.

Bij het garagecomplex van de OAD in Goor verwisselt de Nederlandse chauffeur van plaats met Robert en Adam, de twee zelfde chauffeurs die we ook op de heenweg hebben gehad. Perfecte chauffeurs, zoals jullie bij het welkom hebben gehoord. Toen voelden we ons al verplicht om hen in het zonnetje te zetten.

We mogen gebruik maken van het sanitair en daarna zien we enkele meisje wat zangspelletjes doen en zelf ren ik met de jongens over het grote terrein. Ze kunnen tenslotte nog genoeg zitten de komende dagen.

Het is apart te merken dat ondanks de gezondheidsstage, welke net achter de rug is, een aantal kinderen na het rennen toch moeten hoesten. Niet een gewoon hoestje, maar een typisch Wit-Russisch hoestje. Daarvoor is de periode dus te kort geweest. Maar niet getreurd als we horen en zien dat kinderen meer kleur hebben gekregen, in gewicht toegenomen zijn en sterker zijn geworden. Daarnaast vertelt Liudmila mij net dat de kinderen een open blik hebben gekregen. De kinderen kijken nu door dit project anders de wereld in. In zichzelf gekeerde kinderen zijn langzaam veranderd in kleine open persoonlijkheden. Ze heeft zich dan ook voorgenomen om de ouders bij het ontvangst op de drie scholen, daarvan op de hoogte te stellen. De ouders moeten hun kinderen even met andere ogen gaan zien. Het zijn niet de kinderen die twee maanden geleden uit Otverzjichi, Voroni en Kolodnoe vertrokken zijn. Het zijn nu kinderen die een andere wereld hebben ontmoet. Zij wil daarom de ouders er op attenderen hun kinderen de gelegenheid te geven om te acclimatiseren en te accepteren dat hun kinderen rijper zijn geworden door hun reis naar Nederland.

Inmiddels ligt alles al enige tijd plat en slaapt nagenoeg ieder kind. Dat mag dan ook wel om 00.39 uur. Welterusten!

Dinsdag 27 april

Kijk, zo'n nachtrust in een bus blijft behelpen. Je kunt maar beter in een bed liggen en gewoon slapen in plaats van wat zweven tussen waken en slapen. De kinderen slapen echter heerlijk. In allerlei standen verkeren zij in dromenland. Zullen er nog beelden voorbij schuiven uit Hollandski. Grote kans van wel! Even na zessen hebben we even een stop op de eerste parkeerplaats op de snelweg in Polen. Dat is ook het moment dat de laatste kinderen wakker worden. Op één na gaan ze naar buiten. Yana (fam. Tamerus) slaapt stug door en wordt net voor vertrek wakker. Iwan (fam. Van Mourik) heeft net voor de stop pech met zijn kneedpoppetje gevuld met meel. Het knaapje is zo ongeveer voor de helft wit van de meel. Evenals zijn stoel, tas en de vloer. Bij handen en voeten tillen we hem de bus uit om hem vervolgens buiten uit te kloppen. De overtollige meel in de bus wordt met behulp van een stoffer en een geïmproviseerd blik zo goed en zo kwaad als het gaat verwijderd. Valentina (de jongste) stelt Iwan voor om zijn moeder in Belarus de bus te laten uitzuigen. Geen gek idee! 😊

De kinderen nuttigen na het instappen hun ontbijtpakketje, die ze hebben meegekregen uit Nederland. Even later wordt er één gesnapt met een mars. We zullen maar niet noemen in welk gezin zij verbleef. 😊

De reis verloopt vlot. We krijgen het idee dat we voor op schema lopen. Prima, toch!

We missen dit keer de zo mooie zonsopgang hier in Polen. Afgelopen drie keer konden we dit natuurspektakel vanaf de eerste rang volgen. Vandaag helaas niet. Het is zwaar bewolkt en buiten regent het aan één stuk door. Jammer!

Het landschap is echter mooi. Nu zien we het eindelijk eens de groene versie van Polen. Tot voor kort mochten we alleen kijken naar een kale winteruitvoering of, zoals de laatste keer in maart, een besneeuwde.

De kinderen vermaken zich prima. Kleurboekjes en spelletjes, ook ondergetekende mag er weer aan geloven, komen weer voor de dag. En niet te vergeten de fotoboekjes! Er is geen wanklank te horen.

De hele morgen zijn de kinderen rustig. Ook de mensen van Vrouwenpolder valt het op. Zoals het begonnen is, wordt het ook weer afgesloten, lijkt het.

Nu, 13.30 uur rijden we tussen Warschau en Debe Wielkie. We hebben net een toeristische tocht gemaakt door het centrum van Warschau. Robert vertelde ondertussen over verschillende belangrijke gebouwen van de voormalige Koninklijke familie, de huidige regering, gedenktekens van het getto van Warschau in de 2e Wereld Oorlog, opstapplaats van Joden die werden afgevoerd naar Birkenau en Auschwitz, monument van Chopin, de uitvaart van hun president die twee weken geleden verongelukt is en de ambassade van Belarus. Bij dit laatste gebouw ging er even een gejuich op. Vreemd toch! 😊

Nog één kilometer en dan zijn we bij Debe Wielkie. Onze tussenstop. Bekend terrein voor de kinderen. We worden weer hartelijk ontvangen. De kinderen spelen, nadat ze hun slaapkamers hebben gezien, een lange tijd buiten.

Rond half zes gaan we eten en vervolgens gaan de kinderen naar bed.

Wordt vervolgd!

Reisverslag deel 2

Woensdag 28 april

Deze morgen loopt de wekker om **04.00uur** af. Het is de bedoeling dat we om **05.00** uur te vertrekken. En inderdaad klokslag **05.00** uur rijden we weg uit Debe Wielkie. Hier is het al redelijk licht. Het scheelt namelijk een uur met thuis.

De kinderen slapen al weer gauw tijdens de rit richting Belarus. Deze rit verloopt trouwens een stuk vlotter dan in maart. Toen was het spiegelglad. Nu kunnen we genieten van een mooi glooiend groen landschap met bloeiende boomgaarden.

Rond 07.10 uur zien we de naam Terespol op de overkapping staan aan de Poolse kant van de grens. Om 8.25 uur staan we bij de Wit-Russen te wachten. Voor ons staat nog een Duitse bus waar enkele tassen uit het luik gehaald worden voor controle. Na wat wachten en de controle van alle papieren en paspoorten, kunnen we om 9.40 uur weggrijden. Met andere woorden; twee-en-een-half uur de grens over. De normale tijd tegenwoordig.

Deze reis pikken we de tolk niet op net voorbij de derde post van de Wit-Russische grens, maar rijden we de stad Brest in om daar dit keer drie tolken op te halen bij het centraal station. Eén tolk voor de werkgroep van Vrouwenpolder in de persoon van Yanna Vinikova, een aantal jaren terug tolk voor de groep kinderen uit Olgomel in Veenendaal.

Twee andere tolken voor André en Ronald, die beiden op een ander adres in Belarus gaan overnachten dan Mieke en Clasina, die beiden bij één van de juffen gaan slapen met Liudmila.

De twee tolken, allebei Olja geheten, hebben het er voor over om voor anderhalve dag tolken een reis van 2x 10 uur reizen te maken van Minsk naar Brest v.v. Olja R. is voor de mensen die met de gastouderreis mee zijn geweest naar Ol'Shany wel bekend. Zij was toen één van de twee hoofdtolken die fantastisch werk hebben verricht tijdens die mooie reis. De andere Olja is net afgestudeerd voor de talen Engels en Nederlands aan de Universiteit van Minsk.

Vanaf Brest gaat het richting Koblin en Pinsk, maar halverwege stappen deze vier mensen uit, omdat ze verder met twee personenauto's reizen, bestuurd door mensen uit het dorp Radostova. Wij gaan echter verder naar Kolodnoe, waar de eerste kindern ons gaan verlaten.

De Wit-Russische reizigers worden trouwens steeds enthousiaster. Ze ruiken de stal!

Alleen thee is ons beloofd, maar een complete maaltijd staat er klaar nadat er zich emotionele tafereelen hebben afgespeeld bij de hereniging van ouders en zes kinderen.

Net als bij de heenweg, wordt ook nu weer door enkele dames rijkelijk met Wodka geschonken. Eén is zelfs vrij opdringerig, zo zelfs dat we het als werkgroep niet meer leuk vinden.

Het eten smaakt echter voortreffelijk. En de gastvrijheid is onovertreffelijk(!), maar na een uur moeten we toch echt verder naar Otverzjitchi om nog elf kinderen te herenigen met hun ouders. We proberen met foto- en filmapparatuur mooie beelden vast te leggen.

Hier krijgen we een bescheiden theetafel aangeboden, een dankbetuiging van de ouders en de school.

Na drie kwartier gaan we ook hier weg en gaan we naar Voroni. Bij deze school hebben we enkele gesprekken met de ouders. Ook met de moeder van de jongen die niet mee mocht vanwege zijn spierdystrofie. Bij het uitstappen zie ik al dat ze staat te huilen. Het is ook niet niets als je een groep van die enthousiaste kinderen uit de bus ziet stappen, wetende dat jouw zoon niet mee mocht van een arts!

In het gesprek met die moeder horen we dat het knaapje twee dagen heeft gehuild na ons vertrek in maart. Even later zien we toch een glimlach bij moeder en zoon. De werkgroep heeft namelijk een bigbag gevuld met allerlei verrassingen voor de knaap zelf en het gezin.

Moeder zit ook aan tafel bij de uitgebreide tafel, welke diagonaal in het lokaal van onze groep is opgesteld. Ouders, directie, tolken en werkgroepleden mogen genieten van een meer dan overdadige maaltijd, welke ons begin maart al beloofd is. Voor de derde keer richt Ronald met behulp van de Nederlandstalige tolk Olja Rapinchuk een woord aan de ouders, om hen te bedanken voor het hartelijk welkom en het door hen gestelde vertrouwen in de gastouders en de werkgroep van Elst. Ook een korte samenvatting van het project. Daarnaast worden de moeders bedankt voor de heerlijke maaltijd, waar uren aan gewerkt blijkt te zijn.

Liudmila attendeert op elke school de ouders op het feit dat hun kinderen twee maanden in een totaal andere cultuur hebben geleefd en dat Nederlandse ouders anders omgaan met hun kinderen dan de Wit-Russische. Zij vraagt hen beleefd daar rekening mee te houden en de kinderen gelegenheid te geven om weer te acclimatiseren naar de Wit-Russische cultuur, gewoonten en leefomgeving. Niet iets om zomaar even aan de kant te schuiven.

Na zo'n twee uur vertrekken we op deze prachtige zonnige avond naar het huis van de oudste juf Valentina om daar even wat te drinken. André is inmiddels met zijn tolk Olja opgehaald door vrienden uit Ol'Shany. Na een uur gaan Liudmila, andere tolk Olja en Ronald met de jongste Valentina mee, om ook daar wat te drinken. Bij beiden is het erg gezellig.

Om **22.00 uur** komt de vader van Yana (fam. Tamerus) Olga R. en Ronald ophalen. Deze twee zullen tot donderdagmiddag bij dit gezin verblijven, terwijl Liudmila bij de jongste Valentina tot donderdagmorgen 07.00 uur blijft. Liudmila vertrekt dan met de bus naar Minsk. Een reis van zo'n 6 uur!

Mieke en Clasina zullen bij de oudere Valentina overnachten. Robert, onze chauffeur moet echter met Nicolai mee naar Stolin.

We spreken af dat we donderdagmiddag om 14.00 uur bij het busstation verzamelen. Tot die tijd verkennen we de dorpen en wordt er her en der nog een bekend kind waargenomen of wordt er zo mogelijk een ouderlijk huis van onze groep kinderen op de foto of film vastgelegd. Die eerder genoemde 14.00 uur is op dat moment echt het einde van de gezondheidsstage

2010. We nemen afscheid van de Valentina's en één van hun echtgenoten. Ook nemen we afscheid van de twee Olja's, die met de twee zonen van Nicolai per auto afreizen naar het station van Brest om de trein naar Minsk te pakken. Toch wat emotioneel stappen Clasina, Mieke, André en Ronald in de bus en rijden we in een verder lege bus naar Radostova om de werkgroep van Vrouwenpolder en hun groep kinderen op te halen.

Voor hen gaat het beginnen en zien wij alles wat wij twee maanden geleden hebben meegemaakt weer opnieuw beginnen! Het mooie werk gaat door!

Wist u dat

Annelise nadat we Natasha hadden uitgezwaaid thuis het luchtje van Natasha miste...
Ze de volgende dag geen liga mee naar school wilde omdat Natasha die zo graag at
Annelise dan bang was dat ze op school teveel aan haar zou denken en dan zou moeten huilen

Marlinde lekker boven op mijn nek Natasha heeft uitgezwaaid
Ze thuis bij de achterdeur plotseling in huilen uitbarstte
Toen we vroegen waarom ze hilde, vertelde dat ze dat vergeten was om te huilen toen de bus met Natasha wegreed J
Ze uiteindelijk heeft nagesnikt bij ons op schoot tot 22.00 uur
Marlinde toen met een foto van haar en Natasha naar bed ging
Ze de volgende ochtend weer verdrietig wakker werd
Marlinde de foto van Natasha en haar mee heeft genomen naar school

Jarit steeds roept tata (Natasha) issuh huis
Hij iedere keer nog even op haar kamer wil kijken

Lianne de afgelopen dagen steeds op de klok keek hoe laat het was
En steeds in gedachten was bij allen die in de bus zaten onderweg naar huis

Wij het heel fijn vonden dat we woensdag een sms kregen van de buuf dat ze veilig thuis was gekomen
Lianne daarna niet meer op de klok hoefde te kijken en te denken: waar zouden ze zijn?

Wij genoten hebben van deze groep kinderen en hun juffen en tolk
Wij blij zijn dat alle kinderen weer veilig thuis zijn bij familie en vrienden.

Familie Krab

Psalm 121:4

De Heer' zal u steeds gadeslaan,
Opdat Hij in gevaar,
Uw ziel voor ramp bewaar'.
De Heer', 't zij g' in of uit moogt gaan,
En waar g' u heen moogt spoeden,
Zal eeuwig u behoeden.

